

La solana de la muntanya

(ALDC, III, 704. La solana de la muntanya)

Per al concepte 'vessant d'una muntanya exposada al sol' el llatí usava, com a adjectiu, APRĪCUS, que no ha deixat der., mentre que el cat. ha partit d'un descendent del llat. vg. SOLANUS, der. de SOL, que és l'origen de *solà* (var. *solano* 100), usat primer com a adjectiu (cf. *cantó solà* 109) i després com a substantiu, com el seu femení *solana* (cf. *part solana* 109, 120, 178, 181, *man solana* 87 o *man solanera* 87; *man* 'cantó'); el llat. vg. *SOLĪCULUM és el pare de *solei*, molt més freqüent que *solell* 32, amb el femení *soleia* 24, 41 (cf. *part soleia* 46, 48, 54, 67, *banda soleia* 39, com a adjectiu) i els der. *soleiada* 59, *soleiana* 83, *solellar* 2 i *corn ensolellat* 5 (corn 'cantó').

Altres denominacions relacionades amb *sol* són: *sol* 108, *sol eixent* 66, 74, 75, *sol a migdia* 166 (var. *sol a mesdia*

167 o simplement *migdia* 110), *part del sol*, *banda del sol* 84, *pega al sol* 190; i el der. (*part*) *assolada* 70. *Part del llevant* 76, perquè el costat est és el que rep més rajos solars; *sopalmo* 187, var. de *sobalma* amb el sentit de 'vessant (solana)'. Una part del val. i punts del nord-occ. s'ha inclinat pel compost *cara-sol* (var. *cara-al-sol* 115, 116, 159).

Geogràficament, constatem l'extensió de *solà* i *solana* pràcticament per tots els dialectes, mentre que *cara-sol* és privatiu del val. i franja ponentina del nord-occ.

Són mots normatius *solell*, *solana* i *cara-sol*, mentre que *solà* figura sols com a adjectiu (des del DG₁, 1932).

